

b. Sa'lebe b. Yerbû'a nisbet edilen kabilelerle isim benzerliğinden dolayı karıştırılmaktadır (İbn Habîb, s. 37, 96; İbn Düreyd, s. 226, 538). Ureyne kabilesi mensupları Urenî (Ureynî), Arîn kabilesi mensupları Arînî nisbesiyle bilinmektedir (Sem'ânî, IV, 182-184, 186).

Câhiliye döneminde Becîle kabilesinin kolları arasında vuku bulan savaşlar sonucu oturduğu bölgeden çıkarılan Ureyne kabilesi çeşitli kollara ayrılarak farklı kabilelere iltihak etti. Bekrî'nin verdiği bilgiye göre, İslâm öncesi Becîle'nin diğer kollarıyla birlikte Türebe ve Serât arasındaki bölgede oturan Ureyne mensuplarından birinin sahiplendiği bir çaylağın Becîle'nin Efsâ b. Nezîr b. Kasr koluna mensup bir kişi tarafından öldürülmesiyle iki akraba kabile arasında savaş çıktı ve Ureyneliler Benî Efsâ'nın çoğunu katletti. Bunun üzerine Becîle'nin diğer bazı kolları bir araya gelip Ureyne'yi bulunduğu topraklardan çıkardı. Ureyne'nin büyük bir kısmı Benî Ca'fer b. Kılâb b. Rebîa ve Amr b. Kılâb b. Rebîa b. Âmir b. Sa'saa'ya, Mâlik b. Hevâzin b. Ureyne'nin Gânim ve Münkız isimli iki kolu Benî Kelb b. Vebere'ye, Mevhîbe b. Rab'a b. Hevâzin b. Ureyne adlı diğer bir kolu Benî Süleym kabilesine iltihak etti. Ureyne'den bir kısım aileler Benî Sa'd b. Zeyd Menât b. Temîm'e dahil oldu; böylece Ureyne çeşitli kabileler arasında yaşamaya başladı (Bekrî, I, 57, 60-61; krş. İsfahânî, XI, 131). Hz. Muhammed'in doğduğu yıl Kays Aylân ile Temîm kabileleri arasında vuku bulan ünlü Cebele savaşına Benî Âmir b. Sa'saa'ya iltihak eden Ureyneliler de katıldı ve Mağrâ el-Urenî adlı Ureyneli'nin Temîm liderlerinden Lakîb b. Zûrâre'yi katletmesi kabilenin övünç sebebi olarak şiirlere yansdı (Bekrî, I, 62). Kaynaklarda, Cebele savaşının vuku bulduğu Necid arazisinde geniş tepelik bölge olan Cebele mevkiinde daha sonraki dönemlerde de Ureyne kabilesi mensuplarının oturduğu zikredilir (İsfahânî, XI, 131; Bekrî, II, 365; Yâkût, II, 104).

Benî Ureyne'nin İslâm'a girişi, kabilenin daha sonra irtidad edecek olan birkaç mensubunun Medine'ye gelişi hadisesine bağlıdır. Ureyne ve Ukl mensuplarından oluşan sekiz kişilik bir grup 6 (627) yılında Medine'ye gelip Hz. Peygamber'e İslâm'ı kabul ettiklerini bildirdi. Çölde yaşadıklarından bir süre sonra Medine'nin alışık olmadıkları havası dolayısıyla sağlıklarının bozulduğunu söyleyen Ureyneliler, Resûl-i Ekrem tarafından Medine yakınlarında bulunan zekât develerinin sütünden içerek iyileşmek üzere gönderildiler. Bir süre bu-

rada kalıp iyileştikten sonra irtidad eden Ureyneliler, Resûlullah'ın âzatlısı Yesâr adlı deve çobanının ellerini ve ayaklarını kesip gözlerini oyarak onu katlettiler. Hz. Peygamber'in yirmi kişilik süvari birliğinin başında görevlendirdiği Kürz b. Câbir tarafından yakalanıp Medine'ye getirilen Ukl ve Ureyne mensupları aynı şekilde öldürüldü (Buhârî, "Meğâzî", 36, "Hudûd", 16; Müslim, "Kasâme", 9, 11; İbn Sa'd, II, 89-90). Tefsir kaynaklarına göre Resûl-i Ekrem'in Ureyneliler'i cezalandırmasının ardından Mâide sûresinin 33. âyeti nâzil olmuş, Allah'a ve Peygamber'e savaş açarak yeryüzünde fesat ve bozgunculuk yapanların öldürülmesi, asılması, el ve ayaklarının kesilmesi veya sürgünle cezalandırılması bildirilmiştir (Taberî, *Câmî'u'l-beyân*, X, 243-276).

Ureyneliler'in, Cerîr b. Abdullah el-Becelî başkanlığında 10. yılda (631) Medine'ye gelerek müslüman olan 150 kişilik Becîle heyetinde temsil edilip edilmediğine dair kesin bilgi yoktur. Ancak Abdullah b. Avsece el-Urenî'nin Hz. Peygamber'in elçisi sıfatıyla Sim'ân b. Amr b. Kurayt'a mektup götürmekle görevlendirilmesi Ureyne mensuplarından Resûlullah döneminde İslâmiyet'i benimseyenlerin olduğunu gösterir (İbn Sa'd, I, 242-243). Ureyne kabilesi Hz. Ömer döneminde fetihlerde önemli rol oynadı. 13 (634) yılında Cerîr b. Abdullah kumandasında Irak'ta fetihlere gönderilmek üzere bir araya getirilen Becîle'nin kolları arasındaki Ureyneliler'in büyük bir kısmı Kûfe'ye yerleşti (Taberî, *Târîh*, III, 471-472). İç savaşlar devrinde Hz. Ali'nin saflarında yer alan Ureyneliler arasında tâbiînden Habbe b. Cüveyn, Hasan b. Abdullah ve Yahyâ b. Cezzâr gibi şahıslar bulunmaktadır (İbn Sa'd, VIII, 297, 411-412). Özellikle Habbe b. Cüveyn, Resûl-i Ekrem'le birlikte ilk namaz kılan kişinin Hz. Ali olduğuna (a.g.e., III, 20), Gadîr-i Hum'da Resûlullah'ın, "Ben kimin mevlâsı isem Ali de onun mevlâsıdır" dediğine (Taberânî, III, 307), Ali'nin Hz. Peygamber'i abdest sırasında ayaklarını meshederken gördüğüne (Taberî, *Câmî'u'l-beyân*, XIII, 76) dair şiirler için itikadî-siyasî bakımdan önem arzeden haberlerin râvisi olarak tanınır. Ahmed b. Hanbel'in çağdaşı olup kendisine itimat ettiği söylenen Hemedan Kadısı Ebû Ahmed Kâsım b. Hakem el-Urenî de kabilenin meşhur şahısları arasındadır (Sem'ânî, IV, 183).

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *e't-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. Ali M. Ömer), Kahire 1421/2001, I, 242-243; II, 89-90; III, 20; VIII, 297, 411-412; Muhammed b. Habîb,

Muhtelifü'l-kabâ'il ve mü'telifühâ (nşr. İbrâhim el-Ebyârî), Kahire, ts. (Dârü'l-kütübü'l-Misriyye), s. 37, 96; Taberî, *Târîh* (Ebû'l-Fazl), II, 644; III, 471-472; a.mlf., *Câmî'u'l-beyân* (Şâkir), X, 243-276; XIII, 76; İbn Düreyd, *el-İştikâk*, s. 226, 538; Ebû'l-Ferec el-İsfahânî, *el-Eğânî* (nşr. Abdüssettâr Ahmed Ferrâc), Beyrut 1990, XI, 131; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebir* (nşr. Ebû Muhammed el-Asyûtî), Beyrut 2007, III, 307; Vezîr el-Mağribî, *el-İnâs fi'ilmî'l-ensâb* (nşr. Hamed el-Câsîr), Riyad 1400/1980, s. 221-222; İbn Hazm, *Cemhere*, s. 387-388, 455; Bekrî, *Mu'cem*, I, 57-62; II, 365; Sem'ânî, *el-Ensâb* (Bârûdî), IV, 182-184, 186; Yâkût, *Mu'cemü'l-büldân*, II, 104; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (nşr. Halîl Me'mûn Şihâ), Beyrut 1418/1997, III, 56; İbn Hacer, *el-İşâbe*, III, 153; IV, 173; Köksal, *İslâm Tarihi* (Medine), VI, 119-128.

ELNURE AZİZOVA

URFA

(bk. ŞANLIURFA).

URFA MEVLEVÎHÂNESİ

XVIII. yüzyılda

Urfa'da kurulan Mevlevî tekkesi.

Mevlevîhânenin ne zaman ve kimin tarafından inşa edildiği kesin olarak bilinmemektedir. 1650 yıllarında Urfa'yı ziyaret eden Evliya Çelebi'nin mevlîhânedan bahsetmemesi muhtemelen bu tarihte mevcut bulunmadığını göstermektedir. Mevlîhâneye dair en eski arşiv kaydı 1172 (1758) yılına aittir. Bu kayıttan Abdülkerim Efendi adlı birinin 1118'de (1706) mevlîhâne vakfına ilk mütevellî olarak tayin edildiği anlaşılmaktadır. 1912 yılında postnişin olan Seyyid Ahmed Dede Efendi, Konya Çelebisine gönderdiği 29 Kânunuevvel 1327 (11 Ocak 1912) tarihli mektupta mevlîhânenin vakfyesinin bulunmadığını ve kuruluş tarihinin bilinmediğini, ilk bânîsinin Hacı İbrâhim Ağa, ikinci bânîsinin Urfa Valisi Dârendeli Hüseyin Paşa olduğunun rivayet edildiğini bildirmektedir. 1135'te (1722-23) paşa rütbesine yükseltilerek Urfa valiliğine tayin edilen ikinci bâni Dârendeli Hüseyin Paşa, Karameydan mevkiinde 1141 (1728-29) yılında Hüseyin Paşa Camii'ni yaptırmıştır. Bu cami ile aynı yıllarda inşa ve tamir edilen Hizanoğlu Camii ve mevlîhâne benzer mimari özelliklere sahiptir. Üç yapının da sekiz kasnaklı, tromplu, tek kubbeli kare planlı şemalarından ve benzer taş işçiliğinden hareketle mevlîhânenin de 1141 (1728-29) yılında inşa edildiği ve aynı ustaların elinden çıktığı söylenebilir. Ancak Hüseyin Paşa ve Hizanoğlu camilerinden farklı olarak mevlîhânenin semâhânesi yalnız semâhâne olarak tasavvur

URFA MEVLEVÎHÂNESİ

edildiğinden son cemaat yeri, minaresi ve minberi bulunmamaktadır.

Seyyid Ahmed Dede Efendi'nin mevlîhâne tarihiyle ilgili verdiği bilgilerle arşiv kayıtlarına göre mevlîhânenin meşihatında bulunan postnişinler şunlardır: Ali Haydar Dede Efendi, ilk bânisi Hacı İbrâhim Ağa'nın oğlu Hacı Sıddîk Dede Efendi, Muhammed Dede Efendi, Bâkî Dede Efendi, Sâlih Dede Efendi, Yûsuf Dede Efendi, Konyalı Osman Dede Efendi ve babası Abdülhamid Dede Efendi (ö. 1874), Abdülhamid Dede'nin oğlu Seyyid Ahmed Dede Efendi (ö. 1912), Abdülhamid Dede'nin diğer oğlu Mustafa Dede Efendi, Seyyid Ahmed Dede Efendi'nin oğlu Hüseyin Hüsâmeddin Dede Efendi, Ahmed Dede'nin diğer oğlu Hasan Vahab (Döner) Dede Efendi (ö. 1956). Seyyid Ahmed Dede Efendi'nin postnişin olduğu 1874-1912 yıllarında çekilen üç kartpostal resminde mevlîhânenin son dört postnişini bir arada görülmektedir.

Mevlânâ Müzesi Arşivi'nde mevcut 6 Kânunuevvel 1327 (19 Aralık 1911) tarihli tamir keşfine ekli krokide (zarf nr. 68/45) mevlîhânenin yaklaşık 1300 m²'lik bir arsa üzerine oturduğu ve 23 x 29,30 m. ölçüsünde çift havuzlu dikdörtgen planlı bir bahçe etrafında düzenlendiği görülmektedir. Bahçenin güneyinde 14 x 14 m. ölçüsündeki semâhâne ile onun batısına bitişik üstte iki oda ve bir salonu olan "L" planlı bir harem dairesi; bahçenin Hamam caddesine bakan kuzeyinde altta vakıf dükkânları, üstte bir salon, dört hücre ve 4,6 x 8,7 m. ölçüsünde bir şeyh odası olan selâmlık dairesi; bahçenin doğusunda Hamam caddesi üzerindeki vakıf dükkânlarına bitişik cümle kapısından girilen Bahçe sokağı ile 5,5 x 4 m. ölçüsünde hâmuşân; bahçenin batısı duvarla kapalı olup kuzeydoğu ve güneybatı köşelerinden merdivenlerle çıkılan, "gezenek" adı verilen bir üst gezi alanı yer alıyordu. Aynı yıl tertip edilen masârif cetvelinde çarşıda ve dergâhın alt katında bulunan kırk yedi küçük dükkân ile Urfa'daki üç küçük bağ-bahçenin icarlarından oluşan mevlîhânenin geliri 19.742 kuruş, gideri 19.743 kuruş olarak belirtilmiştir. Semâhâne harem dairesi ve hücreleriyle yıkılmaya yüz tutmuş, külliye'nin krokisi ve tamir edilecek mekânlar ve masrafları tek tek çıkarılarak tamiri için 78.914 kuruş gerektiği tesbit edilmiştir.

Bu tarihte harap durumda bulunan mevlîhânenin tamiri için çok uğraşıldığı halde tamirat gerçekleştirilememiştir.

Tekkelerin kapatılmasıyla kaderine terk edilen mevlîhânenin semâhâne dışında kalan bölümleri yıkılarak yerlerine baraka tipi dükkânlar inşa edilmiş, bahçesi sebze-meyve haline dönüştürülmüştür. Şanlıurfa'nın ticaret merkezi olan Pınarbaşı mahallesi Kunduracı Pazarı'nın doğusundaki çarşı içerisinde yer alan semâhâne kırk yılı aşkın bir süre sebze hali esnafı ve belediye tarafından depo olarak kullanıldıktan sonra 1973'te restoratör-mimar Mehmet Yılmaz Önge'nin yaptığı projeye bir taş mihrap, minber ve asma kat kadının mahfili eklenerek Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından camiye dönüştürülmüş ve Mevlîhâne Camii adıyla hizmete açılmıştır. 2003-2006 yılları arasında Vakıflar Genel Müdürlüğü'nce geniş bir çevre düzenlemesi ve restorasyon yapıldığı sırada binanın cephelerine bitişik dükkânlar ve sebze hali kaldırılıp etrafı temizlenmiş, sadece batıdaki eski taş Kasaplar Çarşısı, Mevlîhâne Çarşısı adıyla kalmıştır. Zamanla dolan dış zemini yaklaşık 0,50 m. kadar kazılarak yapı ortaya çıkarılmış, güney ve doğu cephelerinin etrafı açılıp meydan düzenlemesi yapılmıştır. Meydanın etrafına oturma alanları, zemin kodunun altında dilimli havuzlar ve cami girişinin önüne camekânlı kısım eklenmiştir. Semâhâne plan ve üslûp bakımından Şanlıurfa'da 1141 (1728-29) yılında inşa edilen Hüseyin Paşa ve Hizanoğlu camilerine benzer. Cami oldukları için bu iki yapının son cemaat yeri, minaresi ve taş minberi vardır. Yalnız bir semâhâne şeklinde tasavvur edildiğinden mevlîhânenin son cemaat yeri, minaresi ve minberi bulunmamaktadır.

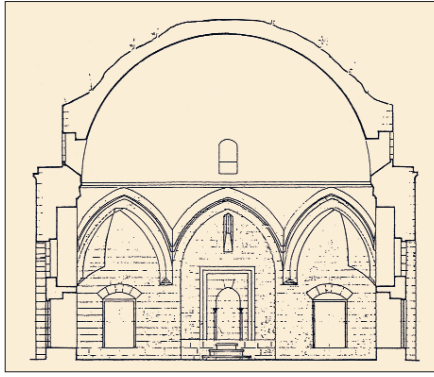
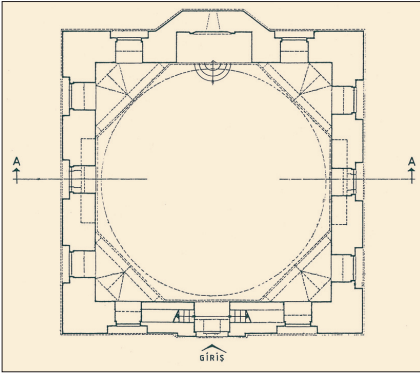
Kesme taştan yapılan, 13,95 x 13,95 m. ölçüsündeki kare planlı kübik yapı 2,2 m. yüksekliğinde ve 12,2 m. çapında tromplu sekizgen bir kasnak ve 10 m. çapında

bir kubbeyle örtülüdür. 1973 onarımında kurşun kaplama taklidi olarak beton sıvanan kubbenin üzerine cümle kapısının üstüne benzeyen destarlı Mevlî sikke motifli taş alem konmuş, kubbe kasnağının dört yönündeki pencere boşluklarına dikdörtgen petekli beton dışık ve alçı içlik pencereler takılmıştır. Semâhânenin kübik alt kısmının 6,5 m. yüksekliğindeki profilli saçak silmesinin altında üçlü veya koç boynuzu biçiminde düzenlenmiş, yerlilerin "serçe yuvası" dediği mukarnas dizisiyle çevrilidir. Giriş (kuzey) cephesinin ortasında 3,3 m. genişliğinde, 5,2 m. yüksekliğinde ve 20 cm. derinliğinde üç merkezli sivri kemerli bir çıkıntı içinde üstü basık kemerli tepe penceresi olan sade, sövesiz, çift kanatlı cümle kapısı yer alır. Kemerin orta diliminin sivri ucu değişik sivri tepeli, taştan yontulmuş destarlı bir Mevlî sikkıyla taçlandırılmıştır. Cümle kapısının iki yanında 1,85 m. genişliğinde ve 4,20 m. yüksekliğinde üç merkezli sivri kemerli birer niş içinde altlı-üstlü olarak yerleştirilmiş dikdörtgen birer pencere ile bir tepe penceresi, doğu ve batı cephelerinde üç, kible cephesinde iki nişli pencere bulunur. Mihrap cephesinde yer alan kible eyvanı üçgen şeklinde dışa taşkındır. Alınlıkları boş bırakılmış pencereler 1973'te iki kanatlı ahşap doğrama halinde restore edilip büyük alt pencerelerin önüne lokma demirli parmaklıklar takılmıştır.

Cümle kapısı ve harimin döşemesi öndeki taş zeminden yaklaşık 50 cm. düşük kaldığından dışarıdan 11 x 11 m. kare planlı harime birkaç basamakla inilip girişteki 2,2 m. derinliğindeki ahşap asma mahfilin altından geçilerek girilir. Asma mahfile kapı boşluğunun 1 m. kalınlığındaki yan duvarları içinden on bir basamaklı birer merdivenle çıkılır. 1973'teki onarımdan önce bu mahfil yıkıldığı için sade-

Urfa
Mevlîhânesi

Urfa Mevlevihânesi semâhânesinin planı ile kesiti (Vakıflar Genel Müdürlüğü Arşivi)

ce duvar kiriş yuvaları ve merdivenler mevcuttu iken restorasyonda on dört direğin taşıdığı 11 x 2,2 m. ölçüsünde bir ahşap asma mahfil yerleştirilmiş, mahfilin alt katının önüne beş Bursa kemerli ve korkuluklu, üstü sikkeli babalar ve üç dilimli kemerli deseni olan yüksek kafeslerle kapatılmış, alt kat mahfiline ise ortası göbekli, baklavalı desenli çitakârî konstrüksiyonlu tavanlar yapılmıştır. 1925'ten önce burada da bir mahfil mevcuttu ve alt katı seyirci için, üst katı mutrip için kullanılıyordu.

Mihrap cümle kapısının tam karşısında derin sivri kemerli bir eyvan niş içinde yer alır. 1973 onarımından önce resim ve rölöve çizimlerinde, semâhânenin güney cephesinde üçgen çıkıntı yapan 1,5 m. derinliğinde ve 3,5 m. genişliğindeki kible eyvanında, önünde üç küçük yuvarlak basamağı bulunan 50 cm. yüksekliğinde bir taş seki görülmektedir. Sekinin arkasındaki duvarın ortasında bir sıra serçe yuvası mukarnaslı bordürle çevrilmiş, 2,3 x 2,1 m. ölçüsünde dikdörtgen mihrap, üstünde sivri kemerli uzun, mazgal penceresi gibi bir tepe penceresi yer alıyordu. Mihrabın ortasında iki sütunçenin taşıdığı bir sivri kemer vardı ve kemerin içi niş şeklinde oyulmamıştı. Bu ilginç eyvan sekisi *Meşnevî* dersi ve semâ mukabelesi sırasında şeyhin oturmasına mahsus olup selâmların başında ve sonunda basamakla inilen ve çıkılan bir tür post kubbesi şeklindeydi. Ancak 1973 onarımında semâhâne camiye dönüştürülürken bu istisnai mevlîhâne mimari detayı ortadan kaldırılıp yerine sekisiz-basamaksız bir eyvan içerisinde döşemeye kadar inen, silme çerçevesi mukarnas bordürle kuşatılmış, derin, beş kenarlı nişi olan bir taş mihrap yontulup yanına bir minber yerleştirilmiştir.

Kare mekânın üstü sekiz geniş sivri kemerle çevrilidir. Kubbeye geçişi sağlayan trompların kemerlerinin sonundaki yastıklarında birer üçgen grup serçe yuvası mukarnasıyla nihayetlendir. Bu tromplu kemer sırasından sade kasnaklı bir kubbeye geçilir. Kubbe kasnağının dört yönündeki alçı pencere ve mihrap, cümle kapısı ve ön cephenin dört tepe penceresiyle alt sıra on büyük pencere semâhâneyi iyi aydınlatır. Cephelelerdeki Suriye Memlük tesirli üç dilimli kemerler, saçak silme mukarnasları ve destarlı Mevlî sikkesiyle harimdeki mukarnas süsleme detaylarının dışında semâhâne tezyinat bakımından oldukça sadedir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, İrade-Dahiliye, nr. 4881 (28 M 1261 / 1845); nr. 20350 (2 R 1278 / 1861); BA, İrade-Meclis-i Vâlâ, nr. 20350; BA, Cevdet-Evkaf, nr. 19689; VGMA, *Diyanet Vakfı Muhasebe Defteri*, nr. 491, s. 374, sıra 65 (Mevlevîhâne Vakfı şahıs kaydı H. 1172 / M. 1758 tarihli); nr. 63.01./2 (Urfa-Mevlevîhâne dosyası); nr. B.02.1. VGM.0.10.00/133762 (Şanlıurfa Merkez Mevlîhâne Camii Rölovesi ve Restorasyon Projeleri); Şanlıurfa Şer'i Sicille-

ri, nr. 207 (1629-1631 yılları arası); nr. 227, s. 427, 585 (1303 / 1886 tarihli); Konya Mevlânâ Müzesi Arşivi, zarf nr. 50/3 (29 Kânunuevvel 1327 tarihi kısa tarihçe hakkında mektup); zarf nr. 50/4 (16 Teşrinievvel 1327 tarihli vâridât cetveli); zarf nr. 68/44; zarf nr. 68/45 (6 Kânunuevvel 1327 tarihli tamir keşfi ve haritası); zarf nr. 90'da 12 belge; Mahmut Karakaş, *Şanlıurfa Kitabeleri*, Şanlıurfa 1985, s. 25-26, 54; a.mlf., *Şanlıurfa Evliya ve Âlimleri*, Şanlıurfa 1996, s. 4, 57, 207; a.mlf., "Şanlıurfa'da Mevlevîlik", *GAP Gezgini*, sy. 2, Şanlıurfa 2006, s. 58, 60, 61; Mehmet Alper, *Urfa'nın Mekânsal Yapısı, Türk-İslam Mimarisindeki Yeri ve Önemi* (doktora tezi, 1987), İstanbul Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü; A. Cihat Kürkçüoğlu, *Ruha'dan Urfa'ya: 1780-1980*, Ankara 1990, s. 102-103; a.mlf., *Şanlıurfa Camileri*, Ankara 1993, s. 56-57; a.mlf., "Urfa Mevlevihanesi", *Türkiyat Araştırmaları Dergisi*, sy. 2, Konya 1996, s. 303-310; Ş. Barihüda Tanrıkorur, *Türkiye Mevlîhânelerinin Mimari Özellikleri* (doktora tezi, 2000), SÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, II, 184-193; III, 128-134, çz. XI.1-6, rs. XI.1-16; Sezai Küçük, *Mevlevîliğin Son Yüzyılı*, İstanbul 2003, s. 290-292; Süreyya Eroğlu, "Urfa Mevlevihanesi (Tarihçesi, Mimarisi, Restorasyon Öncesi ve Sonrası)", *Uluslararası Düşünce ve Sanatta Mevlânâ Sempozyumu Bildirileri*, Konya 2006, s. 1083-1093; İlhan Palalı, "Urfa Mevlevihanesi ve Urfa'da Mevlevîlik", *Harran Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Uluslararası Mevlânâ ve Mevlevîlik Sempozyumu, Bildiriler*, 26-28 Ekim 2007, Şanlıurfa, ts., II, 371-377; Osman Öksüzözü - M. Mercan Özkan, "Şanlıurfa Mevlevîhânesi ve Şanlıurfa Mevlevîhânesi'nde Yapılan Dinî Musiki İcralarının Lâ Dinî Musiki İcralarına Yansıması", *Dünyada Mevlânâ İzleri Uluslararası Sempozyumu Bildirileri*, Konya 2010, s. 395-411; Ziya Kazıcı, "Osmanlı Arşiv Belgelerine Göre Urfa'daki Vakıf Hizmetleri", *MûlifD*, sy. 5-6 (1993), s. 96.

Ş. BARIHÜDA TANRIKORUR

URFA ULUCAMİİ

(bk. ULUCAMİ).

URMEVÎ, Safiyyüddin

(bk. HİNDİ).

Urfa'da
Mevlevîler'i
gösteren
bir kartpostal